

Arrest

nr. 33 366 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 15 januari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. WECKHUYSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Tell Afar in de provincie Mosul. U, uw vader en uw broer zouden lid zijn geweest van de Baath-partij. In de periode 1979 tot 1991 zou u omwille van de activiteiten van uw vader samen met uw familie in Dohuk hebben gewoond. In 1991 zouden jullie verhuisd zijn naar het dorp Karanah, vlakbij Faida en gelegen in de provincie Mosul. Van 2000 tot maart 2003 zou u aan de controlepost in Faida hebben gewerkt en er hebben ingestaan voor het fouilleren van vrouwen. Uw vader zou actief zijn geweest bij de Istikhbarat (militaire inlichtingendienst) en aan de wegversperring Badrik aan de grens tussen het Koerdische en Arabische gebied hebben gewerkt. Na de val van het regime, in maart 2003, zouden u en

uw familie jullie activiteiten voor de Baath-partij hebben stopgezet. Jullie zouden in Karanah blijven wonen zijn en er sindsdien van de landbouw hebben geleefd. In augustus 2004 zouden uw broer en vader plots spoorloos zijn verdwenen. Sindsdien zouden u en uw moeder verschillende dreigbrieven hebben ontvangen. In de brieven zouden onbekenden jullie samenwerking hebben geëist. In juni 2005 zouden u en uw moeder bij uw oom (M.S.) in Faida zijn ingetrokken. Uit vrees te worden gedood zou u besloten hebben Irak te ontvluchten. Uw moeder zou in Faida zijn achtergebleven. U zou op 15 september 2005 in Erbil het vliegtuig hebben genomen naar Istanbul. U verklaarde met een vals paspoort te hebben gereisd. Op 22 oktober 2005 zou u in België zijn aangekomen. Op 27 oktober 2005 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U was hierbij in het bezit van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Niettegenstaande aanvankelijk een beslissing werd genomen dat verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk was, dient na een grondig onderzoek van uw asioldossier te worden vastgesteld dat er niet langer elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er voor u in uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou zijn. Aangezien uw asielmotieven duidelijk blijken uit het administratief dossier achtte de Commissaris-generaal het niet meer nodig u op te roepen voor gehoor.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er ernstig moet worden getwijfeld aan uw verklaringen als zou u sinds 1991 in Karanah, in de buurt van Faida, hebben gewoond. Zo zei u tijdens uw interview in dringend beroep dat Domic, Badrik en Karanah dorpen zijn in de omgeving van Faida (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Toen u werd gevraagd of u naast bovenvermelde dorpen nog andere dorpen kende in de omgeving antwoordde u verkeerdelijk dat er geen andere dorpen zijn in de omgeving van Faida. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat zich verschillende andere dorpjes in de buurt van Faida bevinden. In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u nooit eerder gehoord bleek te hebben van de dorpen Zawrafan, Girepan en Derajindi. Uit dezelfde informatie blijkt nochtans dat deze dorpen dichtbij uw dorp gesitueerd zijn. Toen u verder werd gevraagd een beschrijving te geven van het landschap van Faida verklaarde u dat het landschap heuvelachtig is, maar gevraagd naar de naam van de heuvels of bergen moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Alsook verklaarde u foutief dat er in de omgeving van Faida geen rivieren stromen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en zei u foutief dat tijdens de inval van de Amerikaanse troepen eerst de stad Mosul werd ingenomen en pas daarna Faida. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat peshmerga's en de Amerikanen op hun weg naar Mosul eerst Faida hebben ingenomen. Verder verklaarde u dat er vóór de machtswissel Arabieren in Karanah woonden. Gevraagd of u enkele namen kon geven van Arabische stammen die in Karanah woonachtig waren, moest u het antwoord wederom schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Evenzo moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of er op de weg van Faida naar Mosul militaire kampen zijn gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit is zeer merkwaardig. U wist voorts weliswaar dat Koerden na de val van het regime de touwtjes in handen namen in Faida en omgeving. Gevraagd echter naar de naam en de etnische origine van de burgemeester van Faida die na de val aantrad, moest u het antwoord wederom schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). In dit verband dient tot slot te worden opgemerkt dat het uiterst vreemd is dat u totaal geen Arabisch kan spreken. Uit uw asielrelaas blijkt nochtans dat u sinds 1991 in de provincie Mosul woonde, waar het Arabisch de officiële taal was. Het is weinig geloofwaardig dat iemand die verklaart jarenlang in Arabisch gebied te hebben gewoond en bovendien tijdens de uitoefening van haar werk aan de controlepost van Faida in contact kwam met Arabieren, niet een woordje Arabisch kan spreken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3+5). Uw verklaring als zou u enkel vrouwen hebben moeten fouilleren en nooit moest spreken is weinig waarschijnlijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat er ernstig kan worden getwijfeld aan uw verklaringen als zou u sinds 1991 in Karanah, Faida hebben gewoond.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw eigen activiteiten en deze van uw familie bij de Baath-partij weinig geloofwaardig zijn. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent uiterst vaag en weinig overtuigend zijn. U verklaarde in dringend beroep dat u uit een Baath-familie komt. Zelf zou u lid zijn geweest van de partij en vergaderingen hebben bijgewoond. Het is echter opvallend dat u, rekening houdend met voorgaande, totaal niets kan vertellen over de ideologie van de Baath-partij, wat nochtans algemeen gekend is bij mensen die vroeger actief waren bij Baath (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder is het algemeen geweten dat er binnen het lidmaatschap van Baath verschillende gradaties (rangen) zijn. Toen hiernaar werd gevraagd in dringend

beroep moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U zei verder dat uw vader 'Rafique' was, maar kon niet aangeven of dit een lage rang was dan wel of hij behoorde tot het midden- of hoge kader van Baath (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Met betrekking tot het activisme van uw vader dient eveneens te worden opgemerkt dat u niets kon vertellen over de activiteiten van uw vader bij de controlepost van Badrik (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is uiterst vreemd voor iemand die beweert zelf aan een controlepost, meer bepaald de controlepost van de Faïda, te hebben gewerkt. Er kan op z'n minst verwacht worden dat u hierover iets kan vertellen. Ook wist u niet welke graad uw vader had bij Istikhbarat (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Naast bovenstaande opmerkingen dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich met betrekking tot uw activiteiten meermaals heeft tegengesproken. Tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u het volgende: "Ik was niet politiek actief, maar mijn vader was wel lid van Baath." Nergens repte u met een woord over uw eigen lidmaatschap bij de partij (zie gehoorverslag DVZ, p. 14). In strijd hiermee verklaarde u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u lid was van de partij en vergaderingen bijwoonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). In dit verband dient tevens te worden vastgesteld dat u in tegenstelling tot uw verklaringen voor het CGVS, op de DVZ ook over uw werk aan de controlepost van Faïda met geen woord repte. Tot slot dient in dit verband te worden opgemerkt dat, hoewel uit uw gehoorverslag in dringend beroep blijkt dat jullie lidkaarten hadden van Baath, u in het geheel niet kan beschrijven hoe dergelijke lidkaart eruitziet (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovenstaande opmerkingen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u voor de Baath-partij hebben gewerkt op de helling. Het feit dat u daarenboven uiterst vaag en algemeen bleef over de activiteiten van uw vader zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling.

Met betrekking tot uw problemen waarvoor u uw land bent ontvlucht dient te worden opgemerkt dat deze rechtstreeks verband houden met uw activiteiten voor de Baath-partij (zie vragenlijst dd. 28/04/2006, p. 9). Gezien uw verklaringen hieromtrent weinig geloofwaardig zijn, kan ook aan de problemen die het gevolg zouden zijn geweest van uw activiteiten en die u ertoe hebben aangezet uw land te ontvluchten worden getwijfeld. Bovendien zijn uw verklaringen aangaande de dreigbrief die u zou hebben ontvangen niet volledig gelijklopend. Zo verklaarde u tijdens het interview voor DVZ dat u de dreigbrief bij u thuis in Karanah heeft achtergelaten (zie gehoorverslag DVZ, p. 14). Tijdens uw interview voor het CGVS zei u dat u de dreigbrieven in brand heeft gestoken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Tenslotte is het door u neergelegde document, namelijk uw identiteitskaart, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kan ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster merkt op dat zij wel degelijk voldoet aan de criteria zoals gesteld in artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) heeft onvoldoende rekening gehouden met haar lidmaatschap en het lidmaatschap van haar vader en broer van de Baathpartij.

Verzoekster betoogt dat het niet is omdat zij onvoldoende aardrijkskundige gegevens kan meedelen van de streek waar zij woonde dat aan de waarachtigheid van haar relaas kan worden getwijfeld. Zij kon haar identiteitsdocument voorleggen zodat haar afkomst niet in twijfel dient te worden getrokken. Bovendien is zij ongeschoold en heeft zij tijdens het interview blijk gegeven op de hoogte te zijn van de essentiële gebeurtenissen in haar streek. Uit het feit dat zij geen Arabisch spreekt kan volgens haar niet worden afgeleid dat het relaas ongeloofwaardig is. Het Badini is haar moedertaal en zij is ongeschoold zodat zij geen Arabisch heeft geleerd.

Verzoekster doet gelden dat de lezing van haar verklaringen een volledig coherent en duidelijk beeld geeft van de situatie waarin zij zich bevond en die zij moest ontvluchten. Zij houdt voor dat doorheen haar verklaringen telkens hetzelfde verhaal naar voor komt, zonder dat er sprake is van onderlinge tegenspraak. De vermeende tegenstrijdigheden waarvan sprake in de beslissing zouden duidelijk details betreffen in verband met haar politieke activiteiten. Bezwaarlijk kan worden verwacht dat elk detail klopt.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet aangegeven in welke zin deze zogenaamde tegenstrijdigheden afbreuk doen aan de coherentie en geloofwaardigheid van verzoeksters volledige verhaal.

Verzoekster verwijst naar de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet aangeeft waarom de vervolging geen reden zou hebben van godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of het hebben van een bepaalde politieke overtuiging. De beslissing geeft volgens verzoekster evenmin aan waarom enkele kleine details de geloofwaardigheid van het volledige verhaal ondermijnen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij om haar verklaring te staven dat zij en haar vader behoorden tot de Baath-partij. De geloofwaardigheid van haar Baath-profiel en het Baath-profiel van haar vader wordt manifest ondermijnd doordat zij hieromtrent uitermate vage verklaringen aflegt. Zo verklaarde verzoekster dat zij geen rang had en dat haar vader 'Rafique' was, doch kon zij vervolgens niet preciseren of dit een hoge rang was. Zij kon zelfs niet aangeven of deze rang behoorde tot de lage rangen, tot het middenkader of tot de hogere posities. Verzoekster verklaarde dat zij de verschillende rangen binnen de Baathpartij niet kende (administratief dossier, stuk 6, p.3). Zij kon evenmin aangeven hoe iemand wordt genoemd die geen bepaalde functie of rang heeft bij de Baath. Bovendien kon verzoekster in het geheel niets vertellen omtrent de functie van haar vader, hetgeen des te meer klemmt daar deze net als haar aan een controlepost zou hebben gewerkt (ibid., p.6). Verzoekster wist niet welke graad haar vader had binnen de Istikhbarat en kon niet aangeven waarom zij lid zijn geworden van de Baath-partij. Zij gaf aan dat zij zelf lid zou zijn geworden omdat haar vader lid was van de partij (ibid., p.7). Verzoekster kon tevens in het geheel niets zeggen over de ideologie van de Baath en bleek niet in staat aan te geven welke gegevens vermeld werden op een lidkaart van de Baath (ibid., p.8).

Verzoekster legde daarenboven flagrant tegenstrijdige verklaringen af, daar waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde: "*Ik was niet politiek actief maar mijn vader was wel lid van de Baathpartij*" (administratief dossier, stuk 18, nr.41), terwijl zij bij het CGVS aangaf dat zij voor de Baath-

partij werkte van 2000 tot 2003, vergaderingen bijwoonde, lidgeld betaalde en lid was (administratief dossier, stuk 6, p.5). Verzoekster maakte bij de DVZ nergens melding van het feit dat zij zou hebben gewerkt aan de controlepost van Faïda. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Bovendien bleek verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS de Arabische taal niet machtig te zijn en verklaarde zij dat zij totaal niets kan zeggen in het Arabisch, hetgeen de geloofwaardigheid van haar beweerde beroepsactiviteit voor de overheid, waarbij zij in contact kwam met Arabieren, verder ondergraaft. Haar verklaring bij het CGVS dat zij geen taal nodig had voor haar werk is geenszins aannemelijk. Dit alles klemmt des te meer daar verzoekster anderzijds verklaarde dat zij studeerde tot het zesde jaar lagere school en dat zij naar school ging in het Arabisch. Tevens verklaarde zij dat in Faïda officieel altijd Arabisch werd gesproken en dat haar baas een Arabier was (ibid., p.2-7). Haar antwoord tijdens het interview op de vraag of zij het interview in het Arabisch zou kunnen doen, met name *"ik begrijp alles maar ik kan niet antwoorden"*, is te dezen dan ook niet plausibel (ibid., p.3). Voormelde vaststelling doet dan ook afbreuk aan haar bewering gedurende jaren in een Arabisch sprekend gedeelte van Irak te hebben gewoond en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar beweerde herkomst.

Aangezien ingevolge het voormelde geen geloof kan worden gehecht aan het Baath-profiel van verzoekster en haar vader, noch aan hun beweerde beroepsactiviteiten voor de Baath-partij, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij als gevolg daarvan zou hebben ondervonden. Verzoekster brengt bovendien geen begin van bewijs bij om haar concrete problemen ook maar enigszins te staven en levert hiervoor geen aannemelijke verklaring, doch legt integendeel tegenstrijdige verklaringen af omtrent de bedreiging(en) die zij zou hebben ontvangen. Bij de DVZ maakte zij slechts melding van één dreigbrief. Zij verklaarde dat haar vader verdween in augustus 2004 en dat zij op een dag in juni 2005 een brief ontvingen van onbekenden waarin hun samenwerking werd geëist. Zo niet, dan zouden ze hen vermoorden. Verzoekster gaf aan dat zij de dreigbrief achterliet bij haar thuis in Karan en dat zij onmiddellijk vluchtte naar het huis van haar oom (administratief dossier, stuk 18, nr.41). Bij het CGVS verklaarde verzoekster dat zij drie tot vier dreigbrieven zouden hebben ontvangen, waarvan de laatste in juni 2005. Ze woonden bij alle brieven nog in Karanah. Verzoekster verklaarde tevens dat zij alle dreigbrieven kapot hebben gemaakt en ze in brand hebben gestoken. Wanneer haar werd gewezen op haar eerdere verklaringen bij de DVZ, ontkende zij deze (administratief dossier, stuk 6, p.8).

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt omtrent haar voorgehouden reisweg, en dit ondanks haar verklaring dat zij Irak per vliegtuig zou hebben verlaten vanuit Erbil, alvorens per wagen van Istanbul naar België te zijn gereden met een verre kennis (administratief dossier, stuk 18, nr.40), hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor haar geloofwaardigheid.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de voorgaande vaststellingen, welke in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt geenszins details betreffen, doch de essentie raken van haar asielrelaas, om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar ingeroepen asielmotieven. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde asielmotieven, is verzoeksters toetsing van deze motieven aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in casu niet dienstig.

De bijgebrachte identiteitskaart vermag niet afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen, daar hieruit slechts identiteitsgegevens kunnen worden afgeleid, welke de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar problemen niet kunnen herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekster voert geen argumentatie met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn in het dossier, de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde asielmotieven en regio van herkomst mede in acht genomen (zie sub 2.2.1), geen elementen voorhanden die in hoofde

van verzoekster wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS